

Michelle Cuevas este scriitoare americană, născută în 1982, în Lee, statul Massachusetts. A absolvit Williams College și a făcut un master în scriere creativă la University of Virginia.

Pe lângă *Confesiunile unui prieten imaginar* (2015), Michelle Cuevas a mai scris *Beyond the Laughing Sky* (2014) și *The Masterwork of a Painting Elephant* (2011).

În timpul liber îi place să picteze în acuarelă și să admire păsările. Iar printre cărțile ei preferate se numără *Iepurele de catifea*, *Micul Prinț* și volumele de poezii semnate de Shel Silverstein.

După o perioadă în care a lucrat la The Whitney Museum of American Art din New York, a ales să devină scriitoare full-time, și dacă vreodată ar vrea să facă altceva decât să scrie, atunci i-ar plăcea să fie paleontolog.

Confesiunile unui prieten imaginar

Memoriile lui Jacques Papier
consemnate de Michelle Cuevas

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Laura Sandu

ARTHUR

Sarah Wartell, Josh Ludmir, Jake Currie și Patrick O'Donnell pentru că s-au arătat entuziasmați în fața caraghioaselor mele desene; și, în sfârșit, familiei și prietenilor le adresez cuvintele lui Jacques Papier:

„Cu toții ne simțim uneori invizibili...”

E adevărat. Dar voi toți mă faceți să mă simt mult, mult mai puțin invizibilă.

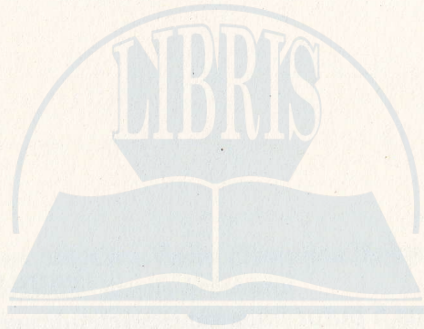
Michelle Cuevas

Cuprins

1	Toată lumea îl urăște pe Jacques Papier	7
2	François, șoricarul cel rău	8
3	Păpușile lui Papier	10
4	Nu, serios. Toată lumea îl urăște pe Jacques Papier	12
5	Harta noastră	14
6	Maurice Magnificul	16
7	Buimăceală	20
8	De-adevăratelea	22
9	R de la Ridicol	24
10	Eu și noul meu cel mai bun prieten	28
11	O listă cu potențiali cei mai buni prieteni	31
12	Marele Hering Dragon	33
13	Văcărița Patinatoare	37
14	Urlă, țărăie, cântă	39
15	Praf plutitor	41
16	Toată lumea (încă) îl urăște pe Jacques Papier	43
17	Vine valul	45
18	În care eu, Jacques Papier, trec printr-o criză existențială	47

19 Oalele, cratițele și viețile noastre ridicole	50
20 Sirena și calul	53
21 Domnul Pomană.	56
22 Scurta, dar odorifica poveste a Șosetei Împuțite.	59
23 O invitație	62
24 Imaginarii Anonimi	65
25 Lumina Lunii	68
26 Baubau	70
27 Harta despre mine	74
28 O listă cu ce plănuiam eu, Jacques Papier, să fac cu libertatea mea	77
29 Colegul dansator de country	79
30 Lucruri mici	81
31 Cu toate pânzele sus	84
32 Întuneric.	86
33 Libertate?	89
34 Bandiții Dum-dum.	91
35 Îmi dau demisia!	94
36 Formularul de plasament.	97
37 Biroul de repartiție.	99
38 Lucrul pe care îl urăsc cel mai mult pe lume	102
39 Merla + Cățel pentru totdeauna	106
40 Portretul lui Jacques Papier	108
41 Urgențe imaginare	110
42 Mângâieri pe burtică și licurici	114

43 Câinele mi-a mâncat... nu. Câinele mi-a făcut tema	117
44 Cel mai bun câine din lume.	119
45 Lucrurile de care o să-mi fie dor	122
46 Un hârciog paralizat de frică	126
47 Yimello	128
48 Cuvinte care nu există	132
49 Homarul atacă	135
50 Farfallini!	139
51 Ai fost aici tot timpul?	142
52 Prima frază coerentă a micului Bernie	145
53 Părțile ascunse	149
54 O lume întreagă într-un fir de praf.	152
55 Sfinte viitor rateu	155
56 Nemaipomenitul Bernard	158
57 Și minunatul său asistent	162
58 Opt sute de miliarde de stele noi.	165
59 Vinișoare și aripi și solzi verzi	169
60 Bun venit acasă, Jacques Papier!	172
Mulțumiri	177

1 | Toată lumea îl urăște pe Jacques Papier

Chiar așa, oameni buni, îmi scriu memoriile și am intitulat primul capitol:

TOATĂ LUMEA îl urăște pe Jacques Papier

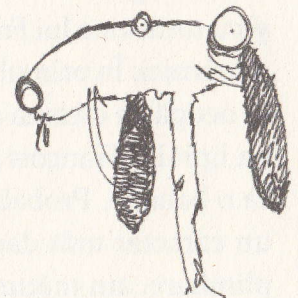
Cred că acest titlu surprinde destul de poetic tragedia exactă a primilor mei opt ani de viață în lume. În curând voi trece la capitolul doi. Acolo voi mărturisi că primul capitol cuprinde de fapt un adevăr întru câtva exagerat și deșirat. Deșirat este și câinele meu, șoricarul François, iar expresia „toată lumea“ poate că a fost și ea cam exagerată. Oricum ar fi, există trei excepții pe lumea asta. Ele sunt:

Mama.

Tata.

Sora mea geamănă, Fleur.

Dacă sunteți atenți, veți observa că *nu* l-am trecut pe François, șoricarul, pe această listă.

2 | Franois, șoricarul cel rău

Un băiat și câinele lui alcătuiesc probabil cel mai clasic cuplu din lume.

Ca untul de arahide și gemul.

Ca piciorul stâng și piciorul drept.

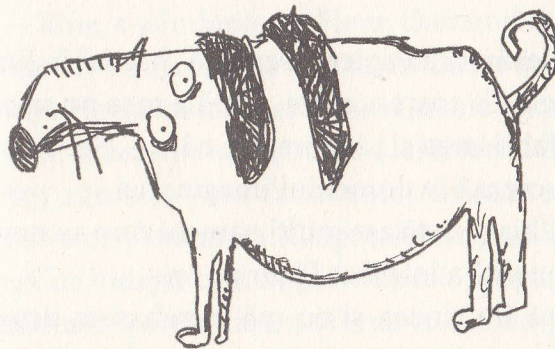
Ca sarea și piperul.

Și totuși.

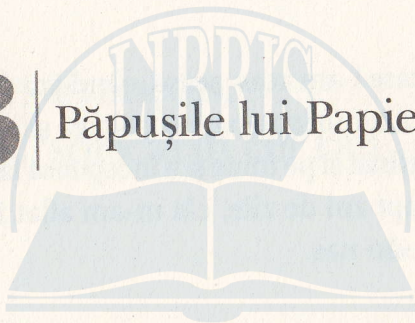
Relația mea cu Franois aduce mai degrabă cu untul de arahide întins pe un sandvici cu pui. Cu un picior stâng prins într-o capcană pentru urși. Cu sarea presărată pe locul unde tocmai te-ai tăiat cu hârtia. Ați prins ideea.

De dragul adevărului trebuie spus că nu e cu totul și cu totul vina lui Franois; sortii i-au fost destul de potrivnici. În primul rând, nu cred că persoana care se ocupă de crearea câinilor a fost prea atentă când i-a lipit lui Franois picioarele boante de trupul lui ca o banană. Probabil că oricare dintre noi ar avea un caracter urât dacă, de câte ori ne-am duce la plimbare, am mătura cu burtica pe jos.

În ziua în care l-am adus acasă, când era doar un pui, Franois a amușinat-o pe sora mea și a rânjit. Apoi m-a amușinat și pe mine și a început să latre – și așa a ținut-o opt ani de zile, cât m-am aflat în raza răutăciosului său nas.

3 | Păpușile lui Papier

E adevărat că Papier înseamnă „hârtie“ în limba franceză. Cu toate acestea, familia mea nu se ocupă cu fabricarea și vânzarea de hârtie. Nu. Familia mea lucrează în domeniul imaginației.

— Chiar există așa mulți oameni care au nevoie de păpuși? l-a întrebat Fleur pe tata.

Ca să fiu sincer, și eu mă întrebasesm deseori același lucru în legătură cu magazinul de păpuși al părinților noștri.

— Fată dragă, i-a răspuns tata, cred că o întrebare mai potrivită ar fi „cine *n-are* nevoie de o păpușă?“

— Florarii, a zis Fleur. Muzicienii. Bucătarii. Prezentatorii de știri...

— Hei, salut, a spus atunci tata, eu sunt florar. Se spune că, dacă le vorbești, plantele cresc mai ușor, iar acum eu și păpușa mea stăm de vorbă și florile noastre se înalță într-o veselie.

Pe urmă s-a răsucit pe călcâie.

— Ia te uită, eu, pianistul, cu o păpușă pe fiecare mână, am acum patru mâini în loc de două. Sunt bucătar, dar în loc de mănușă de bucătărie, am o păpușă cu care mă prefac că scot tava fierbinte din cuptor. Hei, uite, sunt un prezentator TV care altădată prezenta știrile singur, dar acum am o păpușă care face comentarii ghidușe.

— Bine, s-a înduplecat Fleur. Oamenii singuratici care n-au cu cine să stea de vorbă au nevoie de păpuși. Noroc că Jacques și cu mine ne avem unul pe altul și acum o să ieșim pe-afară, la joacă.

Am zâmbit, i-am făcut tatei cu mâna și am urmat-o pe Fleur afară. Clopoțelul a sunat în timp ce noi ne îndepărtam de privirile reci ale păpușilor și salutam soarele care ne făcea cu ochiul printre norii amiezii.